

In oči so zažarele možu v hrepenečem domotožju, in vsi smo ga gledali tiho in vsi smo čutili, da je možu težko v srcu po daljni domačiji; čutili smo z njim, a prav razumeli nismo njegovih besed; samo kakor nejasna, zabrisana slutnja se je zgnilo v naših srcih, da čaka morda tudi nas nekaj takega.

»Zdaj poleti so vsi v planinah, pri stajah. Spravljajo planinsko seno, visoko gori, mnogo višje kot je vaša Velika gora. Otroci pa pasejo jančke po pobočju planin.«

»Pa imate tudi pri vas kaj jančkov?«

»Imamo jih. Francek, Tonček in Nežica jih pa pasejo.«

»Pa sta že velika Francek in Tonček?«

»E, taki so kot vi, vsi trije tako veliki, pa živi in veseli!«

»Kako bi bilo lepo, če bi prišli z vami k nam! Skupaj bi se igrali! — Zakaj pa jih pustite same doma?«

»I saj je mati pri njih — jaz pa moram iti, da jih preživim.«

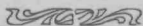
Vesela in žalostna čustva so se pač menjavala v srcu moževem, kakor na njegovem obrazu jasnost in senca.

»Pa naj še Francek ali Tonček pride z vami k nam!«

»Saj bo, saj bo — ko malo odraste,« je rekel mož polzamišljeno, videč bodočo usodo svojih sinov, ki ne bo boljša od očetove.

In jeklo je spet zaškrtało na brusu in tožilo skozi do večera — — —

Bogumil Gorenjko.

Za god.

Kaj bi ti voščil,
dete, za god?
Zemeljske sreče,
njenih dobrot?

No, pa naj bode: Ko te poljubi
»Bog, ti jih daj!« ženica — smrt,
In pa še nekaj — naj bi ti širom
veš, dete, kaj? raj bil odprt . . .

Janko Polák.

